

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **H. V.**, zast. JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Šafaříkova 666, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2011 čj. OAM-369/ZA-06-PA03-2010, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta JUDr. Ing. Jiřího Špeldy s e u r č u j e částkou 8.640,-- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové na účet soudem ustanoveného zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce, jak bylo možno ověřit ze správního spisu a z jeho přednesu v průběhu řízení před správním orgánem, přicestoval do České republiky 14. 10. 2010. Nebyl schopen prokázat se platným cestovním dokladem, který mu byl údajně odcizen. Ukrajinu opustil z obavy o svůj život, neboť měl být obětí autonehody způsobené synem vlivného politika – primátora města Ťačeva. Žalobci byla v důsledku nehody amputována dolní končetina a následně byl na jeho osobu činěn nátlak v tom směru, aby nebyl viník nehody potrestán. Jelikož nechtěl ustoupit, bylo mu následně vyhrožováno a dokonce se na jejich dům střílelo. Dané události na Ukrajině jej přesvědčily o tom, že je jeho život v nebezpečí a nemůže se tam z výše popsaných důvodů vrátit zpět.

Žalovaný posoudil přednesené důvody, shromáždil informace o zemi původu a rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., v platném znění (dále jen zákon o azylu) neudělil. Žalobce zareagoval včasnou žalobou a označil rozhodnutí za nezákonné. Správnímu orgánu vytýkal, že o žádosti rozhodnul na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, nesprávně vyhodnotil přednesy žalobce a neopatřil si pro své rozhodnutí potřebné podklady. V doplnění žaloby podrobně rozvedl a popsal již výše uvedené důvody, pro které považuje rozhodnutí správního orgánu za vadné. Zdůraznil, že s ohledem na okolnosti autonehody bylo neefektivní domáhat se ochrany u orgánů státu. Vyslovil přesvědčení, že s ohledem na jeho osobní situaci se správní orgán nedostatečně vypořádal s otázkou případného udělení tzv. humanitárního azylu § 14 zákona o azylu. Návrat na Ukrajinu považoval žalobce za vyloučený, nemá tam žádné zázemí, je hendikepován zdravotně, tudíž nesežene žádné zaměstnání. Žalovaný si měl proto opatřit cílenější a aktuálnější informace a teprve po jejich vyhodnocení ve vztahu k případu žalobce mohl objektivně rozhodnout. Trval na zrušení rozhodnutí a vrácení žalovanému k dalšímu řízení.

Správní orgán reagoval na žalobní námitky ve velmi podrobném vyjádření ze dne 27. září 2011. Při argumentaci vycházel z obsahu odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Popsal žalobní námitky a vyzdvihnul - ze svého úhlu pohledu – podstatné okolnosti žalobcova příběhu tak, jak jej sám žalobce prezentoval v průběhu správního řízení. Vyslovil přesvědčení, že žalobce nepřednesl žádné informace, které by bylo možné vyhodnotit jako důvody azylově relevantní dle § 12 zákona o azylu. Zdravotní situaci žalobce se věnoval dostatečně a z informací o zemi původu vyplynulo, že žalobce měl a má na Ukrajině možnost řádné další léčby. Nadto žalobci nebyla v zemi původu zdravotní péče odpírána a obecné informace o situaci v zemi nesvědčí v jeho konkrétním případě o nemožnosti návratu ve smyslu § 14a či 14b zákona o azylu. Upozornil korektní průběh řízení s tím, že informace o zemi původu a informace předkládané žalobcem neumožnily jeho žádosti vyhovět a s ohledem na jeho příběh je možné je považovat za dostatečně aktuální a tím pádem relevantní i z hlediska časového. Trval proto na zamítnutí žaloby.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení (žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou), projednal soud žalobu v mezích daných žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) při jednání, kdy obě strany setrvaly na svých dosavadních procesních postojích.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany (§ 14a či § 14b zákona o azylu).

Krajský soud v řízení postupoval způsobem obvyklým, seznámil se s obsahem správního spisu, tedy informacemi sdělenými žalobcem a důkazy o zemi původu shromážděnými správním orgánem. Ověřil, že správní orgán při svém rozhodování vycházel ze žádosti žalobce ze dne 20. 10. 2010, z údajů ve vlastnoručně psané žádosti a z pohovorů, které se uskutečnily dne 9. 11. 2010 a 28. 3. 2011. Pro své rozhodnutí shromáždil správní orgán dle svého přesvědčení potřebné informace ohledně politické a společensko-ekonomické situace na Ukrajině, které jasně specifikoval v obsahu odůvodnění svého rozhodnutí a s jejichž obsahem žalobce průběžně seznamoval. Při svém rozhodování proto vycházel ze Zprávy MZ USA o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2009 z 11. března 2010. Do spisu založil a žalobce seznámil s obsahem celkem šesti Informací MZV – konkrétně informace č. j. 113176/2009-LPTP ze dne 23. července 2009 k č.j. MV-47873-1/OAM-2009, č. j. 113176/2009-LPTP z 23. července 2009 k č.j. MV-48602-1/OAM-2009, č. j. 106362-LPTP ze dne 13. května 2009, č. j. 111193/2009-LPTP ze dne 29. července 2009, č. j. 129871/2010-LPTP ze dne 19. ledna 2010 a č.j. 114458/2010-LPTP ze dne 21. září 2010 (informace zaměřeny na možnost obrany proti postupu státních orgánů a na otázka bezpečného návratu neúspěšného žadatele o mezinárodní ochranu včetně možností poskytování zdravotní péče a léčby na Ukrajině). Z uvedených informací vyplývá, že na Ukrajině existuje reálná možnost ochrany proti postupu policejních či jiných orgánů státní moci včetně možnosti podat si stížnost ukrajinskému ombudsmanovi. Žalobce ani v případě otázky výsledku šetření nehody, resp. stížnosti podané v této věci nevyčkal formálního rozhodnutí, právě tak Ukrajinu opustil dříve, nežli mu mohla být poskytnuta následná lékařská péče po úrazu (protéza) včetně otázky invalidního důchodu. Daná fakta správní orgán doplnil informacemi vztahujícími se k aktuální situaci na Ukrajině obsažených v databázi ČTK. S ohledem na příběh žalobce považoval krajský soud shromážděné informace pro tento konkrétní příběh za dostatečně objektivní i v potřebné míře aktuální.

V souzené věci krajský soud z předmětného správního spisu ověřil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 20. 10. 2010 na základě žádosti, v níž bylo jako důvod žádosti o azyl uvedeno, že stěžovatel byl v srpnu 2010 obětí autonehody, kterou způsobil syn primátora města Třebová. Žalobci byla amputována po nehodě

pravá dolní končetina. Po propuštění z nemocnice obdržel závěr policie v tom směru, že se mělo jednat o nešťastnou náhodu. Kontaktoval policie, neboť s tímto nesouhlasil, na policii se pomoci nedočkal. Následně mu byla nabízena od neznámého člověka finanční hotovost jako úplatek. Přesto napsal oznámení (stížnost) na postup policie a týž den mu bylo telefonicky vyhrožováno, že se jeho rodině povede zle. Policie toliko sepsala protokol a opět nic nevyšetřovala. Další pomoci se u kompetentních orgánů nedomáhal s tím, že by s ohledem na postavení otce viníka nehody stejně nebyl úspěšný. Kompetentní orgány žádné kroky ve vyšetřování neučinily a naopak na dům žalobce byly vypáleny dva výstřely. Matka žalobce byla se srdečním kolapsem odvezena do nemocnice a samotný žalobce na doporučení sestry, která pobývala v České republice, Ukrajinu opustil. Samotný žalobce při pohovoru konaném dne 28. 3. 2011 doložil předvolání k soudu na den 11. 1. 2011, na které se nemohl dostavit, neboť již pobýval v České republice. Dále obdržel vyrozumění soudu, který uzavřel, že k žádné autohavárii nedošlo, jednalo se toliko o nešťastnou náhodu a žalobcův nárok na případné odškodnění tak není důvodný. V tomto pohovoru potvrdil, že k nehodě došlo v srpnu 2010 a Ukrajinu opustil již v říjnu téhož roku. Dále potvrdil, že si podal žádost o invalidní důchod, byl posouzen jako invalidní ve III. skupině, dle vysvětlení žalobce se jedná o nejlehčí stupeň postižení. Žádost o důchod kompetentní orgány přijaly, o výsledku řízení však žalobce nemá žádné informace. Další konkrétní důkazy v průběhu správního ani soudního řízení již nepředložil, jakoukoli politickou aktivitu či angažovanost své osoby či osob blízkých netvrdil. V podrobnostech popisu žalobcem přednesených informací odkazuje krajský soud na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, kde správní orgán žalobcovy přednesy pečlivě a téměř doslovně zaznamenal.

Lze shrnout, že žalobce se zejména odvolával na svůj zdravotní stav po amputaci dolní končetiny, kdy se návratu na Ukrajinu obává proto, že mu nebude poskytnuta adekvátní lékařská péče, jako invalida nesežene zaměstnání, a proto bylo namístě udělení tzv. humanitárního azylu. Nadto by mohl být v případě návratu vystaven nátlaku týchž osob, kvůli kterým zemi opustil po popsané autonehodě.

Krajský soud se kloní k závěru správního orgánu v tom směru, že žalobce se vstupem do azylového řízení snažil odvrátit svůj nechtěný návrat na Ukrajinu a vstupem do azylového řízení si legalizovat pobyt na území České republiky i s přihlédnutím k možnostem další lékařské péče. Z výše uvedených důvodů pak ve shodě se žalovaným krajský soud rovněž akceptoval závěr přijatý správním orgánem odůvodněný v napadeném rozhodnutí. Za situace správním orgánem náležitě objasněné a logicky vysvětlené v písemném vyhotovení rozhodnutí se tudíž lze jen těžko domáhat udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. a) či 12 b) zákona o azylu. Krajský soud je přesvědčen, že lze v ostatním odkázat právě na strukturu logické a náležitě odůvodněné rozhodnutí správního orgánu včetně jeho závěrů o nevěrohodnosti některých částí přednesů žalobce tak, jak žalovaný zjištění zachytil na straně sedmé a osmé svého rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí považuje krajský soud za zcela přesvědčivé a závěry žalovaným přijaté za logické a plynoucí z celkového posouzení případu. Správní orgán v rozhodnutí jasně vysvětlil svůj pohled na žalobcem předestřené důvody odchodu, vysvětlil dále, z jakých důvodů a na

základě jakých informací usoudil na nedůvodnost žalobcových obav z návratu na Ukrajinu. Krajský soud se za dané situace plně ztotožňuje s rozhodnutím a stejně tak i s jeho odůvodněním. Aniž by tak znovu a nadbytečně opakoval zjištění a závěry správního orgánu, využil krajský soud stanovisko Nejvyššího správního soudu v Brně uvedené rozsudku ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „*I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“

Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žadatel ve své žádosti nepřednesl informace, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení.

Za zákonné a shromážděným informacím odpovídající považuje krajský soud na rozdíl od přesvědčení žalobce i neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu. Bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu dává v tomto směru celkem jasnou odpověď na otázku, kdy je namístě uvažovat o udělení humanitárního azylu a v jakém rozsahu je soud oprávněn přezkoumávat závěry správního uvážení žalovaného o jeho neudělení. Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (§ 14 tzv. humanitární azyl), může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené správním uvážením. Soud uvážil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Správnímu orgánu byl znám zdravotní stav žalobce, který navíc potvrdil, že si ještě před odjezdem ze země podal žádost o invalidní důchod, přičemž na výsledek řízení nevyčkal. Pokud neobdržel protézu v krátké době od operace, tak krajský soud souhlasí s postojem správního orgánu, že obdobný postup je z logicko-medicínských důvodů využíván i v České republice. Z informace o zemi původu vztahující se k otázce poskytování lékařské pomoci a její dostupnosti (Informace MZV čj. 114458/2010-LPTP ze dne 21. září 2010, byť jsou v ní informace zaměřeny cíleně na možnost léčby onkologických onemocnění, lze z jejího obsahu přijmout závěr o obecné platnosti léčby jako takové včetně otázky reálných možností nároku na invalidní důchod) a z postoje kompetentních lékařských (v souvislosti s provedenou operací) i správních orgánů (přijetí žádosti o důchod) je zjevné, že žalobci by se na Ukrajině dostalo péče v rozsahu tam obvyklém. Není vyloučeno, že by mu v České republice mohla být případně poskytnuta péče kvalitnější, nicméně dle ustálené judikatury není tato skutečnost akceptovatelným důvodem pro udělení humanitárního azylu. Nelze tedy obecně připustit, aby si žadatel o mezinárodní ochranu vybíral tu zemi, kde má vhodnější podmínky pro léčbu. Správní orgán měl v tomto směru dostatek podkladů (konkrétních zpráv a informací – přesně citovány v napadeném rozhodnutí a to i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit) pro rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a posoudil neudělení azylu podle tohoto ustanovení v mezích stanovených zákonem.

K tomuto krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55 (Ej 174/2004), ve kterém se uvádí: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V odůvodnění této části svého rozhodnutí žalovaný vycházel z informací získaných v průběhu správního řízení zejména od samotného žalobce a z informací o zemi původu, které v řízení shromáždil. Jedinou obavou žalobce měl být strach z lidí, kteří by ho mohli případně vyhledat a v souvislosti s dopravní nehodou po žalobci požadovat akceptaci výsledků závěrů ukrajinských vyšetřovacích orgánů a v souvislosti s tímto zastavení vymáhání náhrady škody, kterou žalobce v souvislosti s autonehodou utrpěl. a rovněž v této otázce zvažoval svůj závěr o nevěrohodnosti a účelovosti podané žádosti pro důvody, které již v tomto rozhodnutí objasnil. Krajský soud chápe postoj žalobce, který vycestoval do České republiky, kde se mu naskýtala možnost lepší lékařské péče a zjevně i reálnější možnost případného pracovního uplatnění. Jím tvrzené problémy, resp. obavy z možného nátlakového jednání soukromých osob může žalobce na Ukrajině řešit, pokud by fakticky nastaly, za přispění kompetentních orgánů své země. Žalobce v zásadě žádné pomoci nevyužil, ačkoli ze zpráv žalovaným shromážděným lze vysledovat, že existují

mechanismy obrany. Dále se pak v podkladových zprávách jasně podává, že bezúhonný ukrajinský občan se v případě návratu žádné perzekuce ze strany státních orgánů obávat nemusí. Ve shodě se závěrem žalovaného tak krajský soud vyhodnotil, že návrat žalobce zpět do země původu je možný a lze vyloučit, jak bylo výše uvedeno, že by mohly v jeho případě nastat okolnosti uvedené v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. K této otázce čerpal správní orgán konkrétní informace obsažené ve Zprávě MZV čj. 106362-LPTP ze dne 13. května 2009, čj. 113176/2009-LPTP z 23. července 2009 (informace změřena na otázku bezpečného návratu neúspěšného žadatele o mezinárodní ochranu) včetně informací vztahujících se k aktuální situaci na Ukrajině obsažených v databázi ČTK.

Ve shodě se žalovaným tak krajský soud v případě žalobce neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a. Není z veřejně dostupných sdělovacích prostředků známo, že by na Ukrajině v době aktuální probíhal vnitřní ozbrojený konflikt, země stejně tak není v otevřeném mezinárodním ozbrojeném konfliktu. Žalobci tak ve vlasti nehrozí v případě návratu nebezpečí dle cit. ustanovení a jeho vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 zák. o azylu). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v případě žalobce rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný.

Žalobce krajský soud nepřesvědčil o opodstatněnosti vznesených námitek, rozhodnutí žalovaného vyhodnotil soud jako rozhodnutí zákonné, žalobu tudíž posoudil jako nedůvodnou a s odkazem na § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšnému žalobci. Žalovaný však náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Ustanovený advokát požadoval odměnu za tři úkony právní služby a s tím související paušální odměnu. Konkrétně se jednalo o tyto úkony: a) převzetí a příprava zastoupení; b) doplnění žaloby a c) účast na jednání soudu dne 25.2.2011. Krajský soud proto ustanovenému advokátu přiznal odměnu za tři úkony právní služby ve výši 6.300,-- Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 900,-- Kč (§ 13 odst. téže vyhlášky), celkem 7.200,-- Kč. Náhrada daně z přidané hodnoty, jejímž je ustanovený advokát plátcem, činí 1.440,-- Kč. Celková částka ve výši 8.640,-- Kč bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet zvolený advokátem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 30. ledna 2012

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně